

Vrăjmășie împotriva lui Dumnezeu

10 iunie 2008

Robert J. Wieland

Când au căzut primii noștri părinți în păcat, în Eden, a apărut în sufletul omenesc o vină profundă. Este la fel de adevărat astăzi pentru noi, ca și pentru Adam, că “toți mor în Adam” (1 Cor. 15:22). Noi toți am repetat căderea lui Adam (vezi Rom. 5:12).

Primul rezultat al acestei vine a fost rușinea: “Adam și nevasta lui s-au ascuns de Fața Domnului Dumnezeu printre pomii din grădină” (Gen. 3:8).

Al doilea rezultat a fost teama: “Și el a răspuns: ‘Ți-am auzit glasul în grădină; și mi-a fost frică, pentru că eram gol, și m-am ascuns’” (vs. 9,10).

A treia consecință a fost ridicarea unei bariere, care a creat o stare subconștientă. Adam a devenit incapabil să-și înțeleagă vina și să o mărturisească. Astfel că a reprimat-o imediat. El a dat toată vina pe Eva: “Femeia pe care mi-ai dat-o ca să fie lângă mine, ea mi-a dat din pom și am mâncat” (v. 12). Perechea vinovată ar fi murit imediat dacă ar fi fost conștientă de adevărata dimensiune a vinei ei, “fiindcă plata păcatului este moartea” (Rom. 6:23). Când cei pierduți vor înțelege în final enormitatea vinei lor, vor suferi a doua moarte ca împlinire a avertizării Domnului către Adam și Eva, că dacă vor păcătui vor “muri negreșit” (Gen. 2:17). Trebuie să înțelegem că vina păcatului conține în ea o condamnare la moarte veșnică și chiar faptul că viața noastră fizică este prelungită pentru un timp de probă este dovada principală a existenței unui mecanism de protecție subconștient, care își are originea în Eden. Această stare “tu nu știi” a fost prin urmare o binecuvântare, căci a permis continuarea vieții. Desigur, scopul lui Dumnezeu a fost să ofere omului o ocazie de a experimenta pocăința și credința în Mântuitorul.

A patra consecință a fost dezvoltarea unei vrăjmășii împotriva lui Dumnezeu: “Femeia pe care mi-ai dat-o Tu ca să fie lângă mine...” Adam vrea să spună că necazul lui este din vina lui Dumnezeu! Eva a avut și ea parte de această barieră subconștientă, căci nici ea nu a putut să accepte și să-și mărturisească vina: “Șarpele m-a amăgit, și am mâncat” (Gen. 3:13).

De la primul păcat din Eden omenirea a repetat acest model tragic. Dacă omul nu are credință într-un Mântuitor divin care să poarte povara vinei lui, înțelegerea deplină a vinei lui l-ar omorî. Din acest punct de vedere, este o binecuvântare că noi nu înțelegem profunzimea păcatului și vinei noastre. Starea aceasta – “tu nu știi” – ar putea continua la nesfârșit, numai că trebuie să aibă loc a

doua venire a lui Hristos și trebuie să i se pună capăt păcatului. De aici solia către Laodicea!

Când Adam și Eva “s-au ascuns de Fața Domnului,” ei au făcut-o deoarece doreau să se ascundă de fapt de ei înșiși. Noua convingere despre vina lor era în mod natural deranjantă pentru conștiința lor. Nu putem estima suficient efectul traumatic al păcatului original și vinei asupra sufletelor lor. Pur și simplu nu se mai puteau accepta pe ei înșiși. Din anumite motive necunoscute ei s-au simțit goi unul față de altul și față de Dumnezeu. Acum erau altfel. Când “Domnul umbla prin grădină în răcoarea zilei,” El a devenit pentru ei un musafir nepoftit și ar fi dorit ca să-i lase în pace. Prezența Lui trezea convingeri neplăcute pe care doreau să le uite.

Și de atunci până acum tot așa a fost. “Fiindcă n-au căutat să păstreze pe Dumnezeu în conștiința lor, Dumnezeu i-a lăsat în voia minții lor blestimate” (Rom. 1:28).

Cunoștința de Dumnezeu a fost respinsă, deoarece ea trezea un sentiment intolerabil de vină de care omul dorea să scape. De aceea ea a fost împinsă în străfundul ființei. La această barieră subconștientă produsă de vină se referă Pavel: “Mânia lui Dumnezeu se descoperă din cer împotriva oricărei necinstiri a lui Dumnezeu și împotriva oricărei nelegiuiri a oamenilor, care înăbușă adevărul în nelegiuirea lor. Fiindcă ce se poate cunoaște despre Dumnezeu, le este descoperit în ei, căci le-a fost arătat de Dumnezeu... S-au dedat la gânduri deșarte și inima lor fără pricepere s-a întunecat” (Rom. 1:18-21).

“Da,” pot spune unii acum, “dar toate acestea se referă la cei răi. Ei au aceste probleme, nu noi. Noi suntem creștini născuți din nou și nu avem probleme cu respingerea vinei, ca ei. Sângele lui Isus Hristos ne-a curățit deja de toate acestea!” Dar Domnul nostru, “Martorul credincios și adevărat,” spune că și noi avem o problemă cu păcatul necunoscut: “Nu știi” adevărata ta stare, spune El. Ceva a întârziat venirea Domnului și a ținut în loc marea strigare zeci de ani, în ciuda faptului că suntem niște creștini sinceri, născuți din nou!

Adam, după ce a păcătuit, s-a trezit cu o problemă numită “vrăjmășie împotriva lui Dumnezeu.” Am putea noi, la aproape șase mii de ani de atunci, să avem aceeași problemă și să nu fim conștienți de ea? “Fiindcă umblarea după lucrurile firii pământești este vrăjmășie împotriva lui Dumnezeu,” spune Pavel (Rom. 8:7).

Atâta timp cât poporul lui Dumnezeu nu este pregătit cu adevărat pentru sigilare și închiderea harului, el are cu siguranță o problemă. Dacă noi continuăm să intrăm în mormânt în aceeași stare ca nenumărate generații dinaintea noastră, începând chiar din Eden, vom lua mereu cu noi în mormânt această problemă. Până când această problemă nu este rezolvată, poporul lui Dumnezeu nu poate fi pregătit să “stea în fața unui Dumnezeu sfânt fără Mijlocitor” (GC 425). Până nu va avea loc “o lucrare specială de curățire, de îndepărtare a păcatului din poporul lui Dumnezeu de pe pământ,” nu vom putea pretinde că despărțirea de Dumnezeu a fost rezolvată cu adevărat.